

F. t. l. vedr. forældremyndighedsafgørelser m.v.

pen har foreslået, at afgørelsen efter stk. 2 skal henlægges til domstolene, der normalt afgør forældremyndighedstvister. Justitsministeriet er enig heri.

Det er i *stk. 2* angivet, at der må anlægges en rets-sag med påstand efter myndighedslovens § 10, stk. 3, eller § 11, stk. 3, om, at den fælles forældremyndighed bringes til ophør, og sagen skal i det hele behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 42. Bestemmelserne om international og stedlig kompetence, jf. § 448 c og § 448 d, finder anvendelse i de nævnte sager. Under sagen kan der nedlægges en supplerende påstand om, at den anden af forældrene tilpligtes at anerkende, at barnet ulovligt er udrejst af landet, jf. forslaget til myndighedslovens § 10 a. Herved opnås, at der under sagen, som forudsat i de ledsagende bemærkninger til Europarådskonventionen, både tages stilling til bortførelsens eller tilbageholdelsens ulovlighed, og til, hvem der fremtidig skal have forældremyndigheden alene. Det anerkendes herved, at der kan træffes afgørelse, selv om barnet bor i udlandet. Endvidere gælder, at spørgsmålet om ulovlighed ikke kan indbringes særskilt for retten.

Stk. 3 indeholder en regel om, at bortførelsen eller tilbageholdelsen kan erklæres for ulovlig, selv om det ikke er muligt at forkynde en stævning eller andet tilsvarende dokument for den, sagen rettes imod, når årsagen hertil er, at der ikke kan fremskaffes oplysning om dennes opholdssted. Hensigten med denne bestemmelse er, at den, der bortfører eller tilbageholder barnet, ikke ved at holde sit opholdssted hemmeligt skal kunne hindre, at der hurtigt kan træffes afgørelse om bortførelsens eller tilbageholdelsens ulovlighed.

Til kapitel 7

Kapitel 7 indeholder regler for lovens ikrafttræden og gyldighed i forhold til afgørelser truffet før dette tidspunkt, samt om lovens anvendelse for Færøerne og Grønland.

Til § 21

Stk. 1 bemyndiger justitsministeren til at fastsætte tidspunktet for lovens ikrafttræden. Dette findes hensigtsmæssigt navnlig af hensyn til den nærmere tilrettelæggelse af centralmyndighedens virksomhed. Ikrafttrædelsestidspunktet kan fastsættes forskelligt for bestemmelserne efter henholdsvis Europaråds- og Haagerkonventionen. Dette skyldes, at Danmark ikke nødvendigvis behøver at blive retligt forpligtet af begge konventioner med virkning fra samme tidspunkt.

Ved lovens ikrafttræden får bestemmelserne vedrørende Europarådskonventionen umiddelbar virk-

ning. Dette indebærer, at også afgørelser, der er truffet, inden konventionen trådte i kraft mellem Danmark og en anden konventionsstat, vil blive omfattet af lovudkastet.

Stk. 2 fremhæver som en særlig undtagelse, at lovens § 10 om tilbagegivelse af børn efter Haagerkonventionen kun gælder i tilfælde, hvor den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse har fundet sted, efter at loven er trådt i kraft i forhold til den stat, hvor barnet havde bopæl eller ophold umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen.

Til § 22

Efter myndighedslovens § 7, stk. 1, skal forældremyndighedens indehaver drage omsorg for barnet og træffe afgørelse om dets personlige forhold ud fra barnets interesse og behov. Er der to indehavere af forældremyndigheden, indebærer bestemmelsen, at ingen af dem har en fortrinsstilling. Den ene af forældrene kan i dag uden samtykke fra den anden bringe barnet ud af landet eller tilbageholde det i udlandet, hvis der, når handlingen foretages, foreligger fælles forældremyndighed. Gennem den nye regel i § 10 a ændres gældende ret således, at begge forældre herefter skal give samtykke til, at barnet forlader landet, hvis de er uenige om, hvem der skal have forældremyndigheden. Baggrunden for denne ændring er, at uden en bestemmelse af det nævnte indhold vil det ikke være muligt at statuere, at udrejse med barnet til udlandet i tilfælde, hvor der er fælles forældremyndighed, er ulovlig.

Forslaget indebærer, at den ene af forældrene ikke uden samtykke fra den anden vil kunne bringe barnet til udlandet, hvis der i medfør af myndighedslovens § 10, stk. 1, er anmodet om ophør af den fælles forældremyndighed. Kravet om samtykke gælder tillige, hvis det på anden vis kan konstateres, at forældrene er uenige om, hvem af dem der skal have forældremyndigheden over barnet alene. Samtykke skal ikke foreligge, hvis uenigheden blot drejer sig om, hvorvidt barnet bør opholde sig i udlandet eller om andre forhold vedrørende udøvelsen af forældremyndigheden.

Efter § 10 a kræves samtykke til, at barnet forlader landet. Det omfatter også tilfælde, hvor barnet rejser alene eller sammen med andre end en af forældrene.

Til § 23

Efter straffelovens § 215 kan den, som unddrager en person under 18 år forældres eller anden rette vedkommendes myndighed eller forsorg eller bidrager til, at han unddrager sig sådan myndighed eller forsorg, straffes. Bestemmelsen beskytter forældremyn-